

namibië

Met uitgestrekte woestijnen, weinig wifi en wildlife waar je u tegen zegt, is Namibië een bestemming voor diehard avonturiers. Die eindeloze leegte, die rust; daar kan geen yoga-retreat tegenop.

LEKKERWEG

OVERAL IS HET ADEMBENEMEND MOOI EN ALS DE ZON ZAKT, ZAKT JE KAAK MEE

Van alle landen op het continent Afrika is Zuid-Afrika het populairst. En dus het drukst. Nee, dan buurland Namibië: een stuk ongerepter, spannender en eigenlijk veel indrukwekkender. Na Mongolië is dit het dunst bevolkte land ter wereld, met nog geen drie inwoners per vierkante kilometer. Ter vergelijking: in Nederland zijn dat er meer dan vijfhonderd. Daardoor kun je er uren rijden zonder iets of iemand tegen te komen, behalve misschien een oryx (grote antilope) of een verdwaalde zebra. Dat geeft niet alleen een ultiem gevoel van vrijheid, maar ook het idee dat je de natuur helemaal voor jezelf hebt.

Namibië laat zich het best ontdekken met een auto die net zo onvertelbaar is als het landschap zelf. Wij krijgen voor onze roadtrip via Travelbase een vierwielaangedreven Toyota Hilux mét daktent te leen. Tijdens een spoedcursus 'leven in en rondom je auto' leren we de daktent opzetten, banden oppompen en ontdekken we dat de achterbak is ingericht als minikeuken mét koelkast en uitklapbare eethoek. Zelfs aan een tafellaken is gedacht. Kamperen, maar dan met flair.

Vanuit de hoofdstad Windhoek begint het landschap binnen een kwartier te gloeien en komen al gauw de eerste bergen in zicht. En oh ja: in Namibië rijden ze links. De eerste paar kruispunten voelt het alsof je met je andere hand moet leren schrijven, maar na een halfuur gaat het verrassend soepel. Al gaan de ruitenwissers minstens één keer per dag onbedoeld aan.

Onze eerste halte is Otavi, een lokale wijngaard waar we stoppen voor een uitgebreide proeverij. Wijnboerin Dianne schenkt, vertelt en laat ons proeven van haar trots, inclusief een plank vol lokaal lekkers. We vertrekken met een fles witte Katholischer. Het leven moet tenslotte gevierd worden.

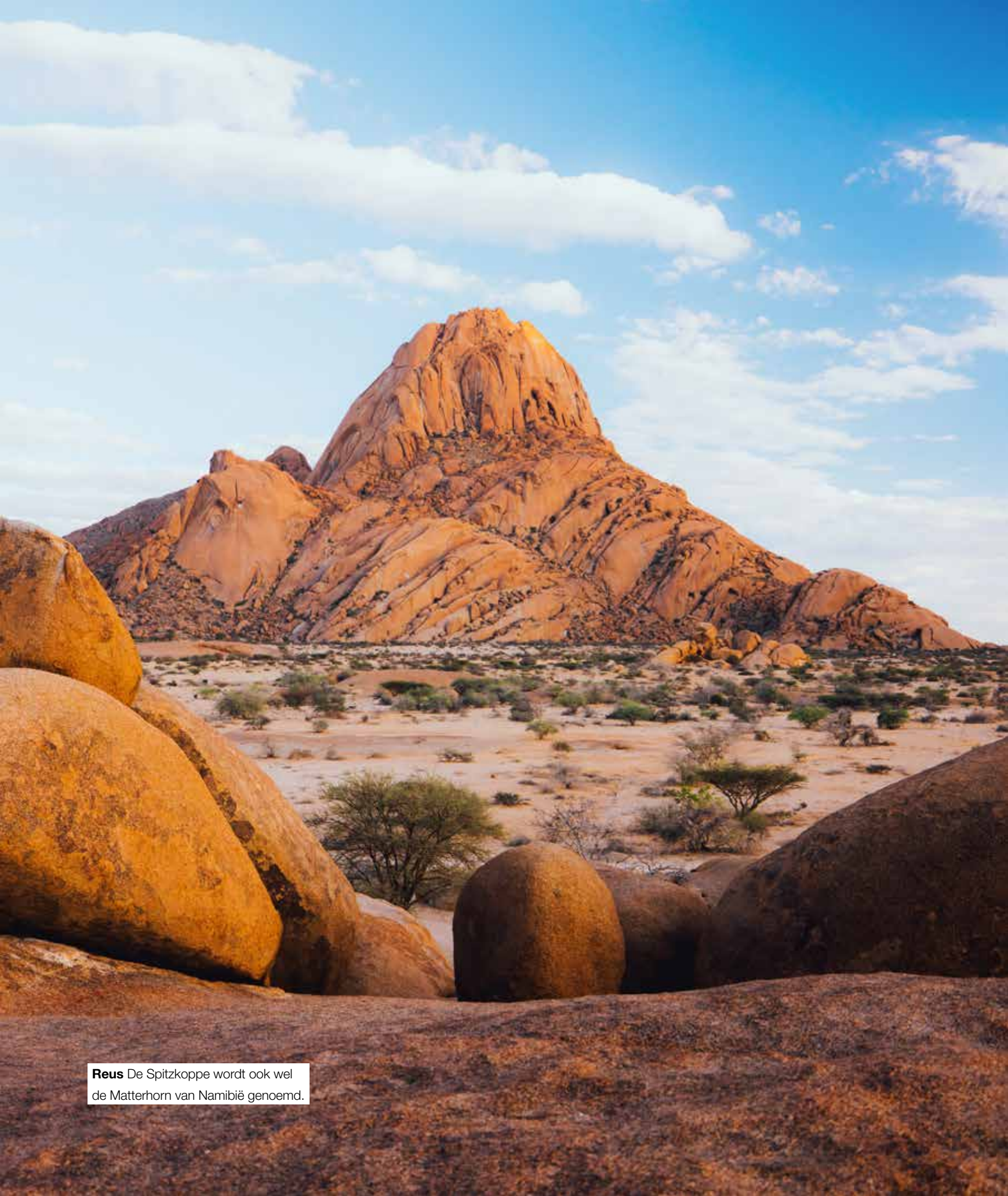
Na een flinke rit bereiken we Sachsenheim, aan de rand van Etosha National Park. Het is laat, we zijn gaar en in het donker een daktent optuigen vraagt om relatietherapie. Maar zodra die staat, kruipen we erin. Deze reis is niet voor luxepoezen: je slaapt op een matje van acht centimeter dik, als je 's nachts moet plassen ben je de sjaak en 's ochtends word je wakker gekwetted door honderden vogels die elke toon uit hun repertoire willen laten horen. Gelukkig willen we toch vroeg uit de veren, want dan zijn de dieren het best te spotten.

BEESTENBINGO

We rijden Etosha in bij zonsopkomst en worden meteen getraakteerd op een groep giraffen die sierlijk de weg overwandelt. Gevolgd door een gigantische familie zebra's en een kudde gnoes. Daarna gebeurt het ondenkbare: zo'n 25 olifanten omsingelen onze auto. Op vier meter afstand. Misschien drie. We houden onze adem in. Door hun enorme gewicht en pilaarachtige poten lijken ze in slow motion te lopen.

De rest van de dag zien we veel steenbokken, springbokken, gemsen en koedoes. In Halali, ons kamp, horen we van andere reizigers dat onze olifantenontmoeting zeldzaam is. Safari is vaak veel rijden, wachten, hopen en duimen. Wij hadden geluk.

De volgende ochtend zetten we nóg vroeger koers door het park. Terwijl de zon opkomt, spotten we een witte neushoorn. Ook zien we een paar hyena's, impala's, een schildpad en verschillende roofvogels. De beestenbingo loopt goed, behalve dat we geen katachtigen zien. Dus doen we eind van de middag nog één laatste rondje. En precies wanneer we onze verwachtingen hebben begraven in het zand, duikt ze op: een leeuwin. En nóg een. En nóg een. Vijf in totaal, verspreid over de droge vlakte.

Reus De Spitzkoppe wordt ook wel de Matterhorn van Namibië genoemd.

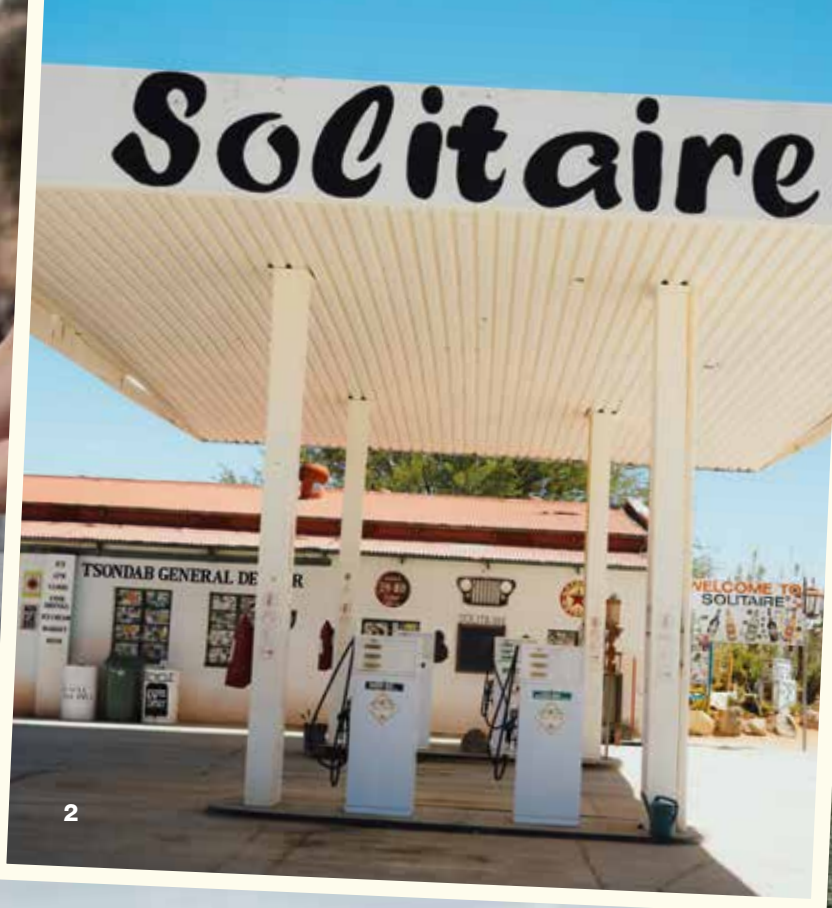
HET ONDENKBARE GEBEURT: EEN KUDDE OLIFANTEN NADERT TOT OP DRIE METER AFSTAND ONZE AUTO

Uitme vrijheid Daktent openklappen,
bedje neerleggen, liggen en genieten.

1

2

3

4

5

1. Campinglife Een simpel maaltje koken in de buitenlucht. **2. Solitaire** Een magische rustplaats met Nederlandse geschiedenis. **3. Anchors** Hier eet je met uitzicht over de indrukwekkende Walvisbaai (inclusief zeehonden). **4. Big Daddy Dune** staat fier naast de Deadvlei en kun je beklimmen, net als de lagere Big Mama en Dune 45. **5. Pink Fridge** is een Instagram-waardige plek waar je – als je geluk hebt – koude appelsap kunt scoren.

Soms zo dichtbij dat we ze kunnen horen ademen. Onze dag kan niet meer stuk. We verlaten Etosha en rijden naar Ozongaka. In Outjo stoppen we voor benzine en boodschappen. Bedelende kinderen rondom onze auto maken pijnlijk zichtbaar hoe groot de economische verschillen tussen de toeristen en de bevolking zijn. Tegen het algemene advies in, kopen we wat extra eten om uit te delen. Het contrast wordt nog groter als we aankomen bij Mountain Peak Game Lodge. Er is een infinitypool richting de vallei, ijskoude homemade icetea en een uitzicht waar je stil van wordt. 's Avonds worden we in een buggy meegenomen naar een openluchtrestaurant midden in de wildernis. Met slechts drie tafeltjes rond een kampvuur, rosé en vier gangen onder de sterrenhemel, tellen we onze zegeningen.

ALS EEN FILMSET

Na een ochtendduik rijden we door de semiwoestijn, die voelt als een decor van een western. De rotsformaties die tegen de strakblauwe hemel afsteken zijn urenlang ons enige herkenningspunt. Op hier en daar een boompje na, of een hutje waar mensen ons om water vragen. Gelukkig hebben we acht flessen gevuld om uit te delen.

Dan verschijnt de Spitzkoppe: een massieve, zevenhonderd meter hoge granieten reus. Het lijkt wel een gigantische versteende meringue, gevormd door miljoenen jaren erosie. Er zijn geen vaste kampeerplekken:

grotendeels opgenomen in Namibië en dit rotsachtige, golvende gebied vormde het decor van de postapocalyptische film. Onze eindbestemming van die dag: Walvisbaai, een belangrijke havenstad aan de Atlantische kust.

De volgende ochtend worden we opgehaald voor een tour door de duinen van Sandwich Harbour, een plek waar de woestijn ogenschijnlijk de oceaan in stort. Onze gids ontwijkt vakkundig de luierende zeehonden en de 4x4 glijdt over steile zandhellingen alsof we in een achtbaan van zand zitten. We sandboarden, drinken bubbels en eten een volledig verzorgde snackplatter midden in de woestijn. Het voelt absurd en geweldig tegelijk.

Daarna rijden we richting Sesriem, via de prachtige Gaub Pass. We slapen op een camping binnen het Namib-Naukluft National Park, wat betekent dat we morgen een uur vóór alle andere bezoekers naar binnen mogen. En da's mooi, want zonsopgang in de duinen is ons doel.

Om vijf uur rijden we het park in. De lucht kleurt roze en oranje terwijl we Dune 45 beklimmen. Wie wil, kan ook de 325 meter hoge Big Daddy trotseren. Begin vroeg, want het wordt gauw heet en een zandberg beklimmen is zwaarder dan je denkt. Daarna bereiken we Deadvlei: een opgedroogde witte kleivlakte met zes- tot zevenhonderd jaar oude verkoolde acaciabomen. Het lijken haast neergezette kunstwerken die surrealistisch afsteken tegen rode duinen.

NET ALS WE DE HOOP LATEN VAREN, DUIKEN ZE OP: EEN LEEUWIN – EN NOG EEN, EN NOG EEN

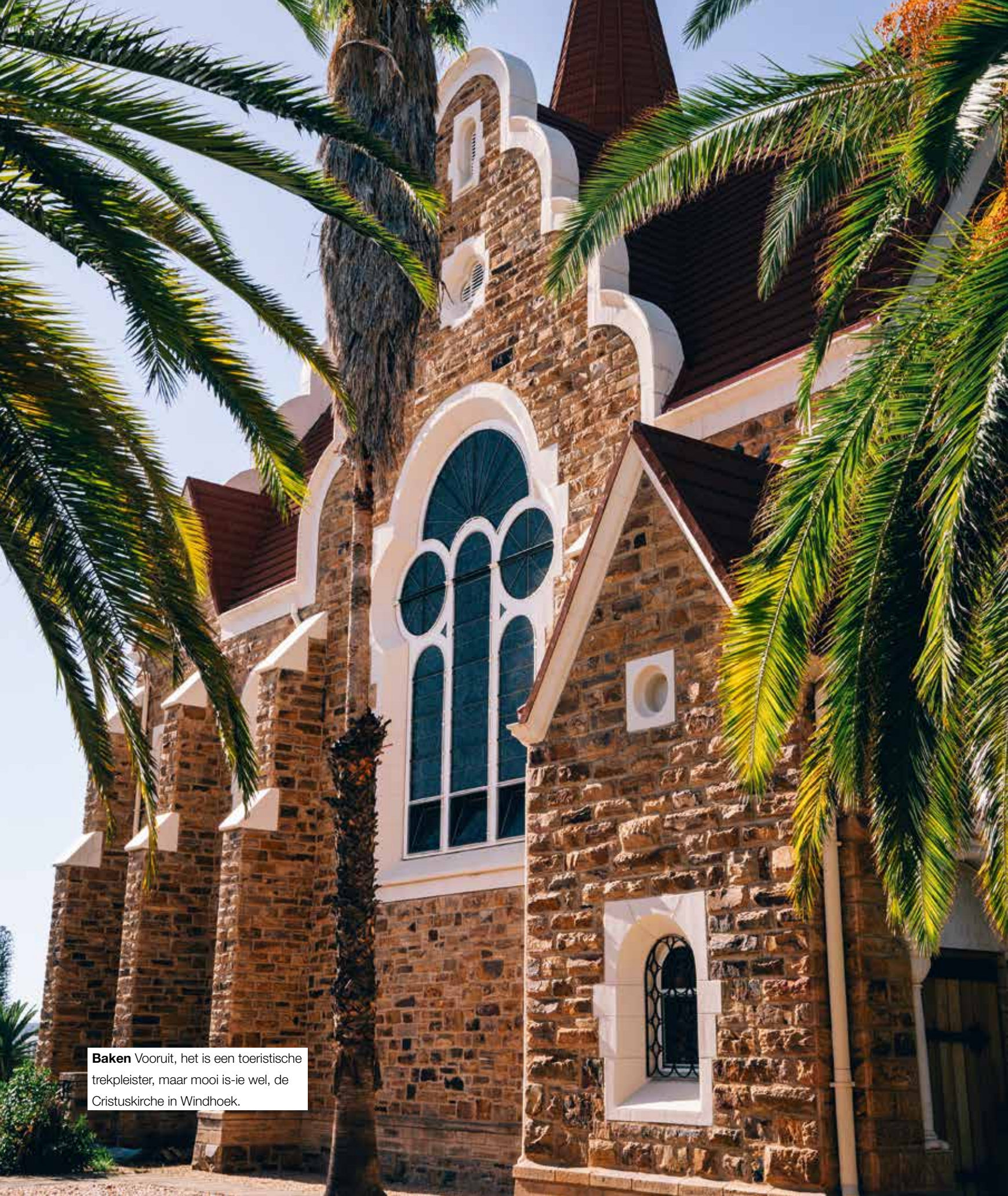
je mag je auto neerzetten waar je wilt. Dat kan niet misgaan, want het is overal adembenemend mooi. En als de zon zakt, zakt je kaak mee.

De volgende ochtend besluiten we de Pondok te beklimmen. Deze berg is zo'n driehonderd meter hoog. Bij de receptie noemen ze de klim *easy*, maar laat je niet foppen. Gelukkig wacht boven een uitzicht dat elk stukje paniek waard is.

Na de afdaling – die gelukkig wat makkelijker is – rijden we naar de kust. We passeren het Moon Landscape, waar je het gevoel bekruipt dat je op een filmset van *Mad Max* bent beland. *Mad Max: Fury Road* is

Onze laatste stop is Solitaire, een gehucht midden in de woestijn. Ooit het thuis van de Nederlandse filmproducent Ton van der Lee, die hier een tankstation en café begon. Inmiddels is er ook een camping, zwembad, bakkerij en zelfs een kerk. De perfecte plek om onze reis af te sluiten. Met een glas Namibische wijn kijken we naar de zon die de lucht goud kleurt, terwijl de volle maan achter ons verrijst. Tien dagen voelen ineens belachelijk kort. Dit land is te groot, te puur, te wonderschoon. Dus één ding is zeker: we moeten terugkomen. ●

MEER LEZEN OVER DE MOOISTE REISBESTEMMINGEN? GA NAAR LINDA.NL/REIZEN

Baken Vooruit, het is een toeristische trekpleister, maar mooi is-ie wel, de Cristuskirche in Windhoek.